

Då länsmannen och detektiven återkommo till länsmansgården hade även Petter avslutat sin expedition och dröjde ej att inställa sig på länsmanstoret för att avlägga rapport.

— Nå Petter, hälsade honom länsmannen, vad har du gjort för upptäckter?

— Jo, herr kumsarje, det var som jag trodde. Höka-Månsen hade bytt hästar på Ljungby marknad och hästen är hans.

— Verkligen! — Det skulle jag då aldrig tro, att Höka-Månsen hade med banditer att göra. Nå, fick du veta vartill hästen blivit använd?

— Måns visste inte vad hästen haft för rackartyg för sig den natten.

— Jaså, han sade det!

— Ja, se kumsarjen, det var på det viset att när Måns kom ut i stallet på morgonen den 30:de april, så var både häst och sele borta. Och när han så tittade efter i porten, saknades även vagnen. Då förstod han att tjuvar varit i gården och blev förskräckligt antererader. Först tänkte han genast gå hit till kumsarjen och anmäla stölden, men så kom han ihåg att han just den dagen blivit budad till dagsverke på herregården. Då bad han sin hustru gå till byn i stället. Men, som alla veta, så har Høk-Elnan sitt huvud för sig, och hon tyckte det var bättre att gå till den kloka käringen i Kärremåla, som har ord om sig att kunna återställa tjuvgods. Och hon drev sin vilja igenom.

— Vad sade den kloka, sporde länsmannen.

— Jo, att häst och vagn blivit stulna av en svart-hårig karl, som hade ett fruntimmer i sitt sällskap.